

Ghicioarea i-a oprit în fața unui semn pe care scria, cu litere verzi și argintii, *Tiparul Scufundat*.

Tiparul Scufundat era cea mai populară tavernă din Nordlor. Înainte de a fi scos din mare și adus în sat, fusese o corabie mare, numită *Tiparul Alunecos*. Dar apoi s-a izbit de un ghetar și s-a scufundat la vreo o sută de kilometri nord de Iadul Pescarilor. Și, deși toate acestea se întâmplaseră cu mai bine de cincizeci de ani în urmă, localul încă părea că se scufundă. Apa rece ca gheața a oceanului se scurgea de pe acoperiș, valurile se izbeau de bar și, când vântul bătea puternic, aproape că puteai auzi țipetele oamenilor care se agitău să stea deasupra apei crescânde.

— Eu sunt, spunea bătrânul Eirik oricui stătea să îl asculte. Eu sunt. Cel care țipa „O, pe toți zeii din mare, ne scufundăm!”.

Ghicioarea a coborât din trăsură și a batut la ușa taverei. Când a văzut că nu răspunde nimeni, a bombănit și a deschis singura ușa.

— Priviți! a strigat ghicioarea când a pășit în tavernă.

Vremea în Nord era aprigă în acea seară, astfel ca ploaia, grindina și zloata au urmat-o înăuntru.

— Sunt eu, Freydis Spits: faimoasa ghicioare din Nord!

— Hans Pilfer? a zis Oona, mutându-și privirea de la insula către Haroyld. Cine e?

Nu auzise niciodată numele acesta – nici în cărțile ei și nici la școală.

— Hans Pilfer a fost un pirat faimos care a navigat pe Marea Nordului. Văna comori în loc de balene. Și îi mergea bine. În momentul dispariției sale, era unul dintre cei mai bogați oameni din lume.

Când a observat curiozitatea din privirea Oonei, Haroyld a decis să îi povestească mai multe despre dispariția lui Hans Pilfer.

— Este o legendă bine-cunoscută de cei de vârsta mea, a spus Haroyld înainte să-și înceapă povestea.

Lingoul de Aur era cea mai frumoasă navă ce navigase vreodată. Era sculptată din stejar auriu – unul dintre cele mai rare tipuri de lemn din întreg Sudul – și fiecare catarg era încrustat cu nestemate strălucitoare. Se spune că Hans construise chiar el nava. Dar majoritatea cred că o furase.

Numai cu asta se ocupa Hans Pilfer. Fura din castele, din taverna și, cel mai mult, de la alte nave. Era atât de bun la furat, încât, până să împlinească treizeci de ani, furase tot ce merita să fie furat din Nord. Așadar, căutând mai multe comori, el și-a îndreptat timona aurie către Sud.

148

Hans Pilfer a furat de la fermierii sudisti; a furat de la cavalerii sudisti; apoi, a furat și de la prinții sudisti. Într-o zi, pe când jefuia un prinț, a dat peste un castel plin cu cele mai fantastice bijuterii pe care le văzuse vreodată. A furat un colier cu rubine, o cingătoare cu safire și o coroană de aur care era atât de grea, încât atunci când o purtai te afundai câțiva centimetri în pământ.

Îngreunați de această splendidă comoară, Hans și echipajul lui au urecat la bordul navei lor și s-au îndreptat spre casă. Dar Lingoul de Aur a fost prins de o furtună năprasnică. Curenții puternici și vânturile sălbatice au capturat nava și au dus-o departe de casă, în adâncul Nordului.

Pe Hans nu-l deranja ocolul. La urma urmei, acum era mai bogat decât fusese vreodată. În timp ce oamenii săi îndreptau nava înapoi spre casă, el deschidea sticlă după sticlă din cel mai scump vin furat și îl dădea pe gât. La căderea nopții, se împleticose pe punte, având colierul cu rubine în jurul gâtului, cingătorea cu safire la brâu și coroana de aur pe cap. Aceea a fost ultima dată când a mai fost văzut. A doua zi, la răsăritul soarelui, Hans era de negăsit. Singura urmă era o bucată ruptă din balustradă, acolo unde alunecase (sau poate fusese împins) și căzuse în apa înghețată.

149

— Nu și în aripa de nord. Haide, o să vă arat.

Printul Nap a pașit înăuntru. Soția căpitanului și cele cinci fiice ale sale l-au urmat. Pe măsura ce privirea li se obișnuia cu întunericul (pe lângă semineuri, se părea că nici lumânările nu erau permise în aripa de nord), icneau tot mai surprinse și mai îngrozite. Deși niciuna nu intrase până atunci în aripa de nord, totul părea îngrozitor de cunoscut.

— Uite, a strigat încântat printul Nap. E exact ca Nordlor, doar că mai mic. Bunicul meu l-a construit acum o sută de ani. Nu-i minunat? L-a costat două mii de coroane de aur.

— Dar aici trebuiau să fie comori, a strigat Sissel.

— Comori? a întrebat printul. Bineînțeles că e plin de comori.

Le-a împins mai departe pe cele cinci neveste ale sale. Cu cât se îndepărtau de ușă, cu atât se făcea mai frig. Curând, respirația lor a început să formeze nori albicioși, iar pielea le-a devenit palidă. În jurul lor se ridicau niște case exact ca cele din Nordlor. În depărtare puteau vedea al treilea etaj al propriei case: cel făcut din epava Răsidui Schiop.

Sub picioarele lor, pavelele se mișcău de parcă ar fi avut valuri dedesubt. Chiar și aerul mirosea exact ca cel din Nordlor: a sare, a pește și a fum de ulei de balenă. Singura diferență era cerul. În loc să vadă

